

Γιατί να σπαταλάς χρήμα για να χύνονται τόνοι μελάνι ώστε να εξασφαλίσεις την εκλογή των “εκλεκτών” σου; Άσε που στην τελική έχουν πολλά συμφέροντα να εξυπηρετήσουν και μπορεί να σε “ρίξουν”, ενώ πάντα υπάρχει και ο παράγοντας… “λαϊκισμός”!

Κάπως έτσι φαίνεται πως σκέφτηκαν τα μεγάλα αφεντικά, όχι μόνο του Λιμανιού αλλά και της Ελλάδας ολόκληρης, και αποφάσισαν να κατέβουν οι ίδιοι υποψήφιοι για τον δήμο του Πειραιά.

Όπως ανακοινώθηκε λοιπόν, ο Βαγγέλης Μαρινάκης και πιθανότατα και ο Πέτρος Κόκκαλης θα είναι υποψήφιοι δημοτικοί σύμβουλοι Πειραιά, σε παράταξη με επικεφαλής τον αντιπρόεδρο του Ολυμπιακού, Γιάννη Μώραλη.

> Θα ήταν αστείο αν δεν ήταν τραγικό, ο ανθός της ελληνικής αστικής τάξης να διεκδικεί έναν από τους μεγαλύτερους και κομβικότερους δήμους της χώρας.

Ο τελευταίος, σε δήλωσή του στο Αθηναϊκό Πρακτορείο, αναφέρει:

«Ο Πειραιάς πρωταγωνίστησε στη ζωή μου. Σπούδασα στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, εργάστηκα και εργάζομαι στον Πειραιά και μέσα από την 20έτη διαδρομή μου στον Ολυμπιακό γνώρισα την πόλη, τις γειτονιές, τους ανθρώπους αλλά και τα προβλήματα τους.

Μοιράζομαι κοινούς προβληματισμούς με την πλειοψηφία των Πειραιωτών αλλά και με σημαντικούς ανθρώπους που αγαπούν τον Πειραιά για το παρόν και το μέλλον της πόλης μας. Γι αυτό αποφάσισα να διεκδικήσω τη θέση του Δημάρχου Πειραιά. Με αγάπη και πάθος, με σχέδιο και γνώση όλοι μαζί να δουλέψουμε για να οικοδομήσουμε τον Πειραιά της ανάπτυξης και της ευημερίας για όλους».

Από την πλευρά του, ο Βαγγέλης Μαρινάκης δήλωσε τα εξής:

«Η υποψηφιότητα του ΓΙΑΝΝΗ ΜΩΡΑΛΗ αποτελεί μια επιλογή ΝΙΚΗΣ . Εμπιστεύομαι το ΓΙΑΝΝΗ ΜΩΡΑΛΗ για τη θέση και την ευθύνη του δημάρχου Πειραιά. Μοιραζόμαστε την ίδια ΑΓΑΠΗ και το ίδιο ΠΑΘΟΣ για την πόλη μας. Ο Πειραιάς πρέπει να βγει ΝΙΚΗΤΗΣ και να αποτελέσει πρότυπο διοίκησης, ανάπτυξης και ευημερίας για ΟΛΟΥΣ. Θέτω υποψηφιότητα ως Δημοτικός Σύμβουλος και έμπρακτα στέκομαι δίπλα του για τη μεγάλη ΑΝΑΤΡΟΠΗ. Βαγγέλης Μαρινάκης».

Ανάπτυξη και ευημερία για όλους, πρότυπο διοίκησης – και όλα αυτά μετά από μια μεγάλη ανατροπή (τι κακοπαθημένη λέξη…), υπόσχονται να φέρουν στον Πειραιά ο αντιπρόεδρος μιας Ποδοσφαιρικής Α.Ε., ο μεγαλοεφοπλιστής Μαρινάκης και ο γιος του Κόκκαλη της INTRACOM!

Θα ήταν αστείο αν δεν ήταν τραγικό, ο ανθός της ελληνικής αστικής τάξης να διεκδικεί έναν από τους μεγαλύτερους και κομβικότερους δήμους της χώρας.

Είναι όμως σημείο των καιρών, όχι κάποιας “πτώσης” από το αρχέτυπο της “πολιτικής”, που ασκείται από ιδεολόγους πολιτικούς, όπως συσκοτίζει η αστική ιδεολογία, αλλά του εντονότερου παρά ποτέ ανταγωνισμού στους κόλπους της αστικής τάξης, της αδήριτης ανάγκης καθυπόταξης των εργαζομένων και της νεολαίας από ανθρώπους που δεν λογαριάζουν στο παραμικρό το “πολιτικό κόστος”, την απαίτηση ο δημόσιος χώρος, οι δημόσιοι πόροι, ολόκληρη η κοινωνική ζωή να υποταχθεί ολοκληρωτικά στις ανάγκες και τις ορέξεις των πιο δυναμικών μερίδων του κεφαλαίου.

Η έμμεση υποστήριξη αυτών των συμφερόντων, μέσω υποψηφιοτήτων παραδοσιακών αστών πολιτικών, ενέχει κινδύνους, όπως γράφτηκε και στην αρχή. Πρώτα πρώτα είναι δαπανηρή: Λεφτά για τις φυλλάδες που θα υποστηρίξουν τους υποψηφίους και για “παπαγαλάκια”, λεφτά για προεκλογική εκστρατεία, λεφτά για συγκεντρώσεις… Και σε τέτοιες εποχές, όταν η πλουτοκρατία υποβιβάζεται από το χαβιάρι στον αστακό και από τη Νέα Υόρκη στο Μιλάνο, λεφτά για σπατάλες δεν υπάρχουν.

Έπειτα υπάρχουν κι άλλοι “παίκτες”, που τα συμφέροντά τους ενδέχεται να μην εφάπτονται ή να είναι αντικρουόμενα. Ο πολιτικός πρέπει να βρει μια ισορροπία η οποία, όσο οξύνεται ο ανταγωνισμός μεταξύ των επιχειρηματικών κολοσσών, ελέω κρίσης, γίνεται όλο και πιο δυσεύρετη…

Τέλος, υπάρχει πάντα ο κίνδυνος του “λαϊκισμού”, η ανάγκη επανεκλογής των υποψηφίων που τους κάνει να λογαριάζουν το “πολιτικό κόστος” και να αποφεύγουν, τις περιόδους που

το επιτρέπουν οι συνθήκες, τις βαθιές αντεργατικές τομές, ή, σε περιόδους σαν τη σημερινή, να τις πασπαλίζουν με μπόλικο… success story! Ριψοκίνδυνα πράγματα, και πρωτίστως δαπανηρά…

Έτσι λοιπόν οι μεγαλοκαπιταλιστές, η αιτία των δεινών της εργατικής τάξης, ντύθηκαν στα ερυθρόλευκα και βγήκαν στο κυνήγι της ψήφου. Με δυο τρία συνθήματα απολίτικα εκ πρώτης όψεως, βαθιά ταξικά στην ουσία τους και με ένα στρατό non politacal με μπόλικα ξυρισμένα κεφάλια και χέρια υψωμένα σε… "αρχαιοελληνικό" χαιρετισμό, Μαρινάκης και Κόκκαλης βάζουν τον Μώραλη επικεφαλής και τραβάνε να κατακτήσουν το Λιμάνι.

Ας μην βρεθεί εργατόκοσμος, νεολαία που θα τους ακούσει και θα τους ακολουθήσει. Οποιαδήποτε ψήφος στον συνδυασμό των μεγάλων αφεντικών θα είναι ψήφος αυτοκτονίας, ψήφος υποταγής, ψήφος ντροπής.

Γιατί σήμερα ακόμα και η επιβίωση, όχι η ευημερία, των εργαζομένων, των φτωχών, των αυτοαπασχολούμενων και της νεολαίας περνάει όχι από τη στήριξη, αλλά από το τσάκισμα των Μαρινάκηδων και της τάξης τους, που τολμούν να ζητήσουν την ψήφο αυτών που έχουν κατακρεουργήσει, που περιμένουν να τους πούμε "σφάξε με, αγά μου, ν' αγιάσω".